

NS naujienų biuletenis

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1124

29.09.2024 (135)

Adolfas Hitleris: Mylimas fiureris

1 dalis

Įvadas

Adolfas Hitleris neabejotinai buvo mylimiausias bet kurios tautos lyderis!

Dėl šios meilės jis buvo toks veiksmingas. Dėl šio veiksmingumo priešai jo taip bijojo. Dėl šios baimės priešas jį niekino metai po metų ir dešimtmetis po dešimtmečio.

Meilės negalima nugalėti neapykanta. Tiesos negalima išnaikinti melu. Kilnumo negali sunaikinti niekšybė.

Vieną dieną atoslūgis pasikeis...

Gerhardas Lauckas
1999 m. spalio mėn. (110)

Kas buvo Adolfas Hitleris?

Michael Storm

Mūsų fiureris Adolfas Hitleris buvo labai gabus žmogus. Jis atliko daugybę itin sunkių vaidmenų, tarp jų - karo vado, politinio lyderio ir statytojo, ir tai tik keletas iš jų. Mano nuomone, dažniausiai pripažįstamas vaidmuo, t. y. karo valdovas, *nebuvo* tikrasis vidinis žmogus. Nors jis ėmėsi užduoties iš visų jėgų, tai nebuvo jo vidinis pašaukimas. (Pavyzdžiui, iki 1943 m. pabaigos jis atsisakė pertvarkyti ekonomiką į totalinį karą, o vokiečių moterų įjungimo į karo veiksmus - iki 1944 m., nes tikėjosi sėkmingai užbaigti karą ir nekeisti savo gyvenimo kelio).

Nors jis tikrai buvo išties talentingas politinis lyderis ir dinamiškas valstybės veikėjas, tačiau tai buvo išoriniai vaidmenys, kurie vis tiek nepatenkino vidinio žmogaus. Po žiemos krizės Rytų fronte jie užleido vietą karo valdovo vaidmeniui, kurį fiureris buvo priverstas prisiimti.

Adolfo Hitlerio vidinė esmė, matoma per visą jo gyvenimą, yra *statytojo*. Šių metų gimtadienio straipsnio tikslas - išnagrinėti šį faktą. Priešingai nei žydų žiniasklaidoje formuojamas neigiamas mūsų mylimo fiurerio įvaizdis, jis buvo pozityviausias, konstruktyviausias lyderis istorijoje.

Vaikystėje jis norėjo tapti dailininku. Jaunystėje jis netgi užsidirbo pragyvenimui kaip dailininkas. Tačiau tik įstojęs į Vienos universitetą jis atrado savo tikrąjį vidinį pašaukimą. Meno institutas atmetė jo paraišką, ir tai jam sudaužė širdį. Tačiau jam pasakė, kad jo ateitis - architektūra ir kad jis turėtų stoti į šią sritį.

Per savo gyvenimą Adolfas Hitleris projektavo namus, pastatus, stadionus, tiltus, darbo rajonus ir ištisis miestus. Kiekvienas iš jų turėjo asmeninį jo vidinio "aš" antspaudą. Alberto Špeerio, kaip vyriausiojo Reicho architekto, užduotis buvo perimti fiurerio idėjas, eskizus, brėžinius ir modelius ir paversti juos tikrove. Betono, stiklo ir plieno statiniai iškilo visoje Vokietijoje, kai fiurerio svajonės įgavo pavidalą. Jo statybų programa tęsėsi nuo 1933 iki 1943 metų. Tačiau Vokietija neturėjo pakankamai darbininkų ir žaliavų, kad per šį trumpą, dešimties metų laikotarpį galėtų pradėti įgyvendinti bent dalį numatytų projektų.

Iki 1944 m. Vokietijos ginkluotė užleido vietą jo statybų programai. Vien 1938 m. Prancūzija ginkluote aplenkė Vokietiją. 1939 m. Didžioji Britanija RAF skyrė daugiau lėšų nei Hermanas Geringas Luftvaffe. 1940 m. Prancūzija turėjo dvigubai daugiau modernių tankų nei Vokietija. Ir šios dvi vadinamosios taiką mylinčios demokratijos buvo *silpniausios* didžiulėje sąjungininkų koalicijoje, kuri

apsupo Vokietiją monstriškiausiam žmonijai žinomame kare. Vis dėlto joms - JAV, SSRS, Didžiąjai Britanijai, Prancūzijai ir t. t. - prireikė daugiau nei šešerių metų. - kad priblokštų mažą Vokietiją.

Akivaizdu, kad fizinis autobanų, pastatų ir miestų kūrimas buvo labai svarbus fiurerio prioritetas. Tačiau net ir šie milžiniški projektai nepademonstruoja jo vidinės savasties, kuri buvo kur kas didesnė.

Kai Adolfas Hitleris įstojo į nežinomą NSDAP kaip septintasis jos narys, jis pradėjo galingos politinės mašinos kūrimo kampaniją, kuri iš nežinomybės išaugo į visa apimančią judėjimą, kurį matome magnetiniame filme "*Valios triumfas*". Visa tai nebūtų buvę įmanoma be jo vidinės paskatos. Sukurti partijos mašiną buvo nelengvas uždavinys, o visame kelyje teko kovoti su grėsmingais priešais. Politinei partijos šakai išaugus iki milijonų narių, fiureris sukūrė daugybę judėjimo padalinių, kad kiekvienas narys galėtų įgyvendinti savo asmeninį likimą. Garsiausios, žinoma, buvo S.S., S.A. ir *Hitlerjugendas*. Tačiau egzistavo dešimtys kitų, daug didesnių organizacijų, kurios rėmė darbininkus, ūkininkus, studentus ir kt. Jų narių skaičius lenkė net dviejų milijonų žmonių S.A. Fiurerio genialumas buvo toks didelis, kad praktiškai kiekvienas buvo įtrauktas į nacionalinį audinį, kur gavo pasitenkinimą iš to, ką darė geriausiai, o tai savo ruožtu suvienijo tautą taip, kaip niekada anksčiau ir vėliau nebuvo suvienyta jokia tauta.

Adolfas Hitleris ne tik sukūrė didžiausią politinį judėjimą pasaulio istorijoje - pačiomis nepalankiausiomis sąlygomis, kokias tik galima įsivaizduoti, - bet ir stipriausią ekonomiką Europoje. Kai 1933 m. sausio 30 d. fiureris atėjo į valdžią, Vokietijos ekonomika buvo išdegusi, dūlanti. Nedarbas viršijo 25 %. Vokietijos markė buvo bevertė. Tarptautinė prekyba buvo neįmanoma dėl žydų pasaulinės depresijos ir Didžiosios Britanijos atsisakymo leisti Vokietijai patekti į pasaulio rinkas. Net muitų sąjungą su Austrija draudė pikta Versalio sutartis. Trumpai tariant, Vokietija buvo nuskurdusi ir apsupta priešišku valstybių protekcionizmo sienos. Vokietija visiems laikams turėjo likti ekonomine verge. Kad būtų dar blogiau, Niujorke įsikūrusi Pasaulio žydija paskelbė karą nacionalsocialistinei Vokietijai. Jie paragino paskelbti pasaulinį ekonominį boikotą Vokietijai ir panaudojo visus savo ekonominius ir politinius ryšius visame pasaulyje, kad užspaustų Vokietiją.

Fuehreriui ši, atrodytų, beviltiška užduotis atrodė neįveikiama. Vos per kelias valandas nuo tada, kai pradėjo vadovauti valstybei, jis ėmėsi herakliško uždavinio - kurti naują nacionalinę ekonomiką. Fuehrerio energija neįtikėtinu greičiu pavertė merdinčią ekonomiką gyvybinga, stipria ir energinga. Milijonai žmonių grįžo į

darbą. Šeimos vėl galėjo kurti naujas šeimas. Tikras vilties jausmas persmelkė visus Vokietijos gyvenimo audinius. 1938 m. Vokietijos ekonomika buvo stipriausia Europoje. Joje netgi buvo jaučiamas didelis darbo jėgos trūkumas. Italai, lenkai ir prancūzai plūdo į Vokietiją, kad išmaitintų savo šeimas.

Deja, pasaulio taikos požiūriu tik nacionalsocialistinė Vokietija išsivadavo iš žydų gnaužtų pasaulinėje depresijoje. 1941 m. gruodžio 7 d. JAV vis dar buvo jos gnaužtuose, o Anglija iš jų taip ir neišsivadavo. Karas tik užtikrino priverstinį racioną, o po karo Anglija vėl nugrimzdo į didžiulę prieškarinę depresiją - be savo imperijos.

Kad ir kokie didžiuliai būtų šie pasiekimai - miestų, partijos ir ekonomikos kūrimas - jie nėra aukščiausias fiurerio gyvenimo pasiekimas. XX a. trečiajame dešimtmetyje Adolfas Hitleris ne kartą patikino pasaulio lyderius, kad nacionalsocializmas nėra skirtas eksportui, priešpastatydamas savo politiką žydų bolševikų internacionalui, kuris užkariavo visas tautas, siekdamas užkariauti pasaulį savo marksistinei-žydiškai supervalstybei. Nacionalsocialistinė revoliucija buvo skirta tik Vokietijai, o išsigimusios plutokratinės demokratijos neturėjo ko bijoti. Bet bijojo!

Žydų neapykanta atgimstančiam arijų grynumui baigėsi pasauliniu karu, kuriame nacionalsocialistinė Vokietija stojo prieš žydų klonus. Karas prasidėjo kaip nacionalinė kova, kurioje Vokietija kovojo už vokiečių išlikimą priešiškaime, žydų kontroliuojamame pasaulyje. Tačiau karui įsibėgėjant dešimtys tūkstančių savanorių stojo prie nacionalsocialistų vėliavos kovoti ne tik už Vokietiją, bet ir už naują pasaulio tvarką. Jų tikslas buvo sukurti suvienytą arijų Europą.

Iš pradžių Hitleris tam prieštaravo. Jis tik norėjo, kad Vokietijai būtų palikta taika. Tačiau kai tapo aišku, kad karo negalima lokalizuoti, jo požiūris iš vokiško virto panarijietišku, europietišku! Mažytė Vokietija būtų tapusi suvienytos arijų nacionalsocialistinės Europos, besitęsiančios nuo Lisabonos iki Maskvos, varomąja jėga. Ji taptų nenugalima supervalstybe ir būtų daugiau nei lygiavertė JAV žydų plutokratijai ir SSRS žydų bolševizmui.

Generolas Leonas Degrelis vadovavo savo "Waffen S.S. Belgium" daliniams Rytų fronte. Jie kovojo už Belgijos vietą panarijinėje Europoje. Hitleris jį (ir jo vyrus) labai gerbė. 1945 m. jis net pasakė, kad jei turėtų sūnų, norėtų, kad jis būtų toks kaip Leonas Degrelė!

Iki karo pabaigos fiureris sukūrė tikrą panarijietišką Europos judėjimą, kuris skatino šimtus tūkstančių žmonių ne tik jį palaikyti, bet ir kovoti bei lieti kraują už jį net paskutinėmis beviltiškomis paskutinėmis Reicho valandomis. Fiurerio bunkerį Berlyne iki paskutiniųjų gynė "Waffen S.S." užsienio savanoriai.

Neįtikėtinas žygdarbis - suvienyti šimtmečius susiskaldžiusią Europą - buvo ne tik didžiausias fiurerio pasiekimas. Jis taip pat yra katalizatorius, dėl kurio nacionalsocializmas iš išimtinai vokiško judėjimo virto pasauliniu, panarijiniu reiškiniu. Ši svajonė apie tikrą pasaulinę taiką stipriai tūno milijonų baltųjų žmonių visame pasaulyje širdyse.

Adolfas Hitleris buvo didžiausias iš visų lyderių. Jo palikimas mums yra jo pasaulinės taikos koncepcija, pagrįsta nauja panarijinio nacionalsocializmo pasauline tvarka. Paprasčiau tariant, visi baltieji bus suvienyti į arijų broliją, kurioje dalinsimės mūsų bendro genijaus, darbo ir rasinio pranašumo gėrybėmis.

Balandžio 20 d. - mūsų mylimo lyderio Adolfo Hitlerio gimtadienis. Kol kiekvienas prenumeratorių, rėmėjas ir aktyvistas švenčia, paklauskite savęs: *"Ką turėčiau daryti, kad padėčiau užbaigti svarbiausią fiurerio darbą? Ką galiu padaryti, kad užtikrinsiu savo arijų vaikų išlikimą šiame vis priešiškesniame, nebaltųjų pasaulyje?"*

Mūsų žuvusio lyderio Adolfo Hitlerio svajonei apie vieningą arijų rasę atminti. - **HEIL HITLER!**

Pilgriminė kelionė

iki Katti

"Šiandien man atrodo, kad likimas lėmė, jog mano gimimo vieta buvo pasirinktas Braunau prie Inno. Ir todėl šis mažas miestelis pasienyje man atrodo didžiulės misijos simbolis.

Adolfas Hitleris, *MEIN KAMPF*, 1 tomas, I skyrius

Traukiniui iš Zalcburgo važiuojant per žalią kraštą su sidabrinėmis upėmis, susipynusiomis su imbieriniais kaimeliais, pradėjau jausti tūkstančius mylių ir tris dienas trukusią kelionę lėktuvu, keltu ir geležinkeliu iš Čikagos. Juodi ir pilki debesys slinko žemai virš pirmųjų kalnų, pakaitomis tai paslėpdami, tai atidengdami nelygias jų viršūnes - nuostabi, dramatiška, nuolat besikeičianti Aukštutinės Austrijos panorama. Tačiau buvau labiau išvargęs nei pakiliai nusiteikęs ir troškau šiltos lovos draugiškame Gasthofe.

Traukiniui stabtelėjus kitoje stotyje, pavadintoje "Braunau am Inn", mano nuovargis išnyko, o adrenalino pliūpsnis pakrovė medžiagų apykaitos baterijas. Nors atvykti į šį mažą viduramžių miestelį planavau daugelį mėnesių, pirmą kartą pro traukinio langą išvydęs šį stoties pavadinimą patyriau šoką. Man pavyko! Tikrai čia buvau." Ant pečių užsimetęs kuprinę, per šaltą liūtį nuėjau porą kilometrų nuo stoties iki vienišos Linzer Strasse, kur pasiteiravau "Maybräu Gasthof". Man pasisekė. Šeiminkė man pasakė, kad visos kitos vietos Braunau mieste ir už kelių mylių aplink buvo užsakytos, dažnai prieš kelis mėnesius. "Aš tuo nesistebiu", - pasakiau mįslingai, ir ji nusišypsojo. "Šį mėnesį čia susirinko visas pasaulis." "Kas?" Užgniaužiau kvapą. "Tiesiog palauk. Pamatysi!" Ir ji paliko mane vieną apmąstyti jos mįslę savo patogiam mažame kabinete.

Prabudau auštant, kai rytas dar buvo drėgnas nuo vakarykščio lietaus. Tačiau miestelis buvo gyvas, o aš žavėjaisi nuostabia, harmoninga šiuolaikinio gyvenimo parduotuvių ir namų derme su tradiciniais praėjusių amžių pastatais ir gatvėmis. Toliau važiauvau iki Linzer Strasse gatvės pabaigos, kuri atsivėrė į erdvią, tiesiai iš viduramžių atkeliavusią turgaus aikštę. Jos pietiniame gale stovėjo Zalcburgo kalva (Salzburger Tor) - masyvi arka, prieš penkis šimtus metų saugojusi originalų įvažiavimą į Braunau. Pro kitą pusę gatvės tiltas kirto nedidelį Inno upės intaką. Gal už šimto penkiasdešimties metrų nuo Toro tebestovi didelis, paprastas baltai dažytas pastatas, kuriame šiandien gyvena daugiabučių gyventojai. Būtent į šį iš pažiūros niekuo neišsiskiriantį statinį neaiškiam Austrijos miestelyje atvykau iš kito pasaulio krašto. Nes čia, Zalcburgo Vorštato (Salzburger Vorstadt) name, gimė didžiausias žemės sūnus, o aš atvykau švęsti jo šimtojo gimtadienio.

Nebuvau vienas, kaip sužinojau kitą dieną, kai Austrijos kariuomenės reguliariosios ir specialiosios pajėgos staiga užėmė Braunau am Inn. Transportas per tiltą į Vokietijos sieną buvo uždarytas, o iš įvažiuojančiųjų į miestą buvo reikalaujama pateikti gyvenamąją vietą patvirtinantį dokumentą. Karinis sraigtasparnis sukosi žemai virš galvų, kai dešimtys šarvuotų transporterių riedėjo per senąją turgaus aikštę. Ketvirtojo dešimtmečio Holivudo propagandinius filmus primenančiose scenose kareiviai su kulkosvaidžiais slankiojo tarp sutrikusių miestelėnų, o šalmuotos figūros su pistoletais apsiginklavusiais karininkais stovėjo sargybos postuose. Visame miestelyje pasirodė plakatai, kuriuose buvo nedviprasmiškai skelbiama, kad Braunau galioja karo padėtis. Valdžios plakatai įspėjo, kad nuo trečiadienio 14 val. iki penktadienio 9 val. griežtai draudžiama rengti bet kokias viešas demonstracijas. Kalbėti garsiai daugiau nei dviem asmenims, rengti susirinkimus gatvėse ar piketus ant šaligatvių, platinti reklaminius lapelius, šaukti šūkius, net asmenys, dėvintys "įtartinus drabužius", buvo nedelsiant suimami ir persekiojami pagal Austrijos "antinacistinius" įstatymus.

Savimi patenkinti demokratijos šalininkai elgėsi lygiai taip pat, kaip jų pačių sukurtos bjaurios "totalitarinių fašistų" karikatūros. Tačiau prieš pat jiems atvykstant miestą užplūdo tūkstančiai "ateivių" iš visos Europos ir Amerikos, net Australijos, Pietų Afrikos ir Rytų. Skurdus mažas Braunau pūpsojo nuo lankytojų, o atmosfera vis labiau sunkėjo nuo įtempto laukimo. Visų lūpose sklido gandai. Vilkolakių komandosai vidurnaktį turėjo iškelti svastikos vėliavą virš Zalcburgo Turo. Buvo manoma, kad žydų žudikai naktimis slankioja gatvėmis. Teroristai iš Milano ketino priešais mero namus nušauti Simono Wiesenthalio atvaizdą. Visuomenės nuogąstavimai nesumažėjo, kai vyriausybės kariuomenė per Zalcburgo Torą ištempė barikadą ir užtvėrė senąją Vorštata su jo uždrausta zona. Pro arką galėjau matyti gatvę už jos, bauginančią savo priverstine tuštuma.

Iki vėlyvo vakaro turgaus aikštė buvo ištuštėjusi, tik kareiviai stovėjo savo postuose. Tačiau visos smuklės ir restoranai buvo pilni šventiškai nusiteikusių žmonių. Netrukus prieš vidurnaktį prasidėjo įvykiai. Viešbutyje "Gann", esančiame netoli Zalcburgo kalno su barikadomis, kažkas užsakė butelius geriausio namų šampano, ir visur aplinkui pasigirdo gimtadienio sveikinimų tostai. Mano paties "Maybräu" restorane "Ratskeller" prie gretimo stalo, apsuptas Miuncheno universiteto studentų, vienas jaunuolis dailiai atsistojo, brūkštelėjo dešine ranka uždraustą saliutą ir iš visų plaučių sušuko: *"Už Didįjį Vokietijos Reichą, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!"* Niekas netrukdė nei jam, nei jo palydovams.

Kadangi buvau vienas, mano šventė buvo ramesnė. Nuėjau į netoliese esančią tuščią turgaus aikštę ir atsisėdau ant suoliuko po didžiuoju kaimo laikrodžiu. Pakėliau akis į dangų. Debesys, kurie pastarąją savaitę dengė didžiąją Vidurio Europos dalį, buvo išsisklaidę, o stebimos žvaigždės nenumaldomai šoko į savo lemtingas pozicijas, kai įžūlūs portretinio laikrodžio plaučiai sunkiai mušė vidurnaktį. Būti šioje vietoje, šią akimirką - nėra žodžių. Kai į amžinybę nuskambėjo paskutinis laikrodžio dūžis, nuspaudžiau savo mažojo magnetofono mygtuką. Badenweileris, jo mėgstamiausias maršas, pulsavo mano ausinėse.

Kitą rytą turgaus aikštė buvo užgrūsta daugybės žmonių. Atrodė, kad jie visi laukia, laukia - ko laukia? Kieno? Atrodė, kad jis pats bet kurią akimirką turėtų pasirodyti, galbūt stovinčiu didžiuliu juodu mersedesu. Galbūt jie tikėjosi kažko panašaus. Gyvoji dvasia, emociškai apčiuopiamas buvimas žmogaus, kuris keturiasdešimt metų po savo fizinės mirties kvietė pasaulio dėmesį į savo gimtinę, darėsi vis intensyvesnis, reiškėsi vis galingiau.

Prieš vidurdienį minios viduryje paslaptinai pasirodė grupė italų fašistų. Vienas iš jų, nepaisydamas didžiulės valdžios atstovų persvaros, pabandė kalbėti. *"Mes nešame gimtadienio sveikinimą didžiausiam Baltosios rasės didvyriui! Jis amžinai gyvas savo kraujo brolių ir seserų širdyse ir mintyse! Jokios žydu tironijos"*. - Kareiviai puolė ant jo ir jo bendrašygių, bet ne anksčiau, nei jie nuaidėjo saliuotas apstulbusiems žiūrovams. Kai kurie iš minios išdrįso saliotuoti atgal. Kiti džiūgavo, o keli ėmė dainuoti seną šturmuotojų dainą "Brüder in Zechen und Gruben", matyt, tai buvo šmaikšti užuomina į trumpą italo kalbą apie "kraujo brolius". Policija išsivedė areštuoti net šiuos respondentus - šioje pasaulio dalyje tai buvo sunkus areštas.

Mano maža šventė vyko už šio šurmilio, Pfarrkirche aikštėje prie nuostabios XV a. Šv. Stefano katedros. Pirmiausia nusileidau į netoliese esantį požeminį paminklą žuvusiems kare - viešą epitafiją, ant kurios sienų iškaltos Braunau žuvusiųjų pavardės. Grindų centre guli didvyriška mirtimi užmigusio kareivio atvaizdas. Ant šiaurinės sienos - Stalingrade žuvusių karių garbės sąrašas. Čia padėjau gėlių puokštę su nedideliu ritinėliu, ant kurio parašyta: "Ir jūs dar nugalėjote!". Užlipęs laiptais iš memorialo, perėjau į Pfarrkirche, kur altoriaus viduryje padėjau žydotį visžalį vainiką su jo nuotrauka ir uždegiau viršutinę aukos žvakę.

Medituodamas suole, pamačiau, kaip įėjo senyva moteris ir nuėjo tiesiai prie altoriaus, kur pastebėjo mano vainiką su nuotrauka. Nors, matyt, buvo priblokšta savo atradimo, ji netrukdė amžinai žaliuojančiam vainikui. Kiti žmonės priėjo, pamatė jį su akivaizdžia nuostaba, bet paliko nepaliestą.

Nuėjau į katedros galą pamatyti senovinės krikštyklos, prie kurios buvo pakrikštytas kūdikis, paskui grįžau į ryškią saulės šviesą perpildytoje turgaus aikštėje. Šie paprasti ramūs įvykiai, juos papasakojus, negali perteikti giliai jaudinančios kokybės ir gilių emocinių išgyvenimų, patirtų šią Dienų dieną, neabejotinai labiausiai vidujai įkvepiančią mano gyvenimo dieną. Iki tos balandžio mėnesio dienos buvau gerokai nusivylęs mūsų sėkmės perspektyvomis. Ta neišmatuojama nelaimė - Antrojo pasaulinio karo pralaimėjimas - atrodė nepataisoma. Nuo liūdnos šios žemiškosios civilizacijos katastrofos pabaigos judėjimas kovojo pirmyn, krito ir vėl kovojo pirmyn epochoje, kai hipnotizuojančios blogio jėgos atrodo nenugalimos.

Tačiau tą balandžio 20-ąją, minint šimtąsias jo gimimo metines, jo šventoje gimtinėje, pamažu suvokiau, kad buvau siauro mąstymo, nes judėjimo raidą ir pažangą vertinau tik savo laiko atkarpoje. Jo idėja yra Amžinoji sąvoka. Istorinės pasekmės, kurias jis išjudino, yra įvykių potvynio banga, metams bėgant įgaunanti nenumaldomą pagreitį ir nusitęsianti toli į ateitį. Mūsų judėjimas yra Gamtos dėsnių taikymas žmogaus reikalams, o Gamta yra visagalė. Jai gali būti laikinai sutrukdyta, bet jos galios tik didėja, kad galiausiai įsibėgėtų dar įnirtingiau nei bet kada anksčiau.

Balandžio 21 d., kai valdžia pakėlė užkardas prie jo namų, minios veržėsi prie jų kaip musulmonai prie šventojo Mekos akmens. Buvau tarp daugybės nepažįstamų žmonių, bet visi staiga pasijutome giminingi vieni kitiems, svastikos broliai ir seserys, ir buvimas kartu šioje garbingoje vietoje buvo tarsi sugrįžimas namo. Jo dvasia apgaubė mus visus, padarė mus savo bendražygiais ir pripildė pasitikėjimo ateitimi. Vien tai, kad iš visos žemės susirinkome į šią vietą, šiuo ypatingu metu, viduryje priešiško pasaulio, buvo pakankamas įrodymas, kad idėja dar gyva." Tai buvo, kaip jis sakė filme "Valios triumfas", - mus suvienijo "širdies įsakymas". Pajutome išskirtinį pasididžiavimą suvokdami, kad ateities kartos pavydės mums, susirinkusiems čia šią unikalią akimirką uždegti gimtadienio žvakę, apsuptiems didžiulės nežinojimo ir blogio nakties. Iš tos liepsnos vienu metu skleisis švyturys, apšviesiantis mūsų rasės giminaičius, ir ugnis, sudeginsianti mūsų palikuonių nuodytojus.

Buvau atvykęs į Braunau prie Inno, kad pasiūlyčiau jam kokią nors menką šventę ir pagerbčiau jo atminimą. Tačiau jis man padovanojo tokią pat didelę dovaną kaip ir pats gyvenimas - atnaujintą, nepalaužiamą tikėjimą mūsų neišvengiama, absoliučia pergale. Heil Hitler! Tūkstantį kartų Heil Hitler!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFGABENKAMPFSECTION

April 2012

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Adolf Hitler die Kapitulanten des Weltkrieges am 8. Mai 1945 in die nationalsozialistische Bewegung zwang, ist es immer in der Tagespresse und vor allem in der Dichtungs- und literarischen Welt, werden auf globaler Ebene "Märchen vom Holocaust, Verbrechen, Verfolgung und Verdrängung" gelesen, nicht umsonst, das Kino der ganzen Welt umfasst fast jährlich Filme Adolf Hitlers zu verherrlichen.

Alle Nationalsozialisten sind unsterblich wertvoll, Hitler sind Baumgärtner, nicht Soldaten, er schützte sie, er sorgte für die Erhaltung seiner weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar kleiner geworden, aber die Größe des kriegsbesiegten Völkers ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der vorzeitige Tod von Adolf Hitler, das Volkstum - gegen alle weißen Völker ( ) - zu begeben, keine Mittel und Erweichung, Überlebend und Baumgärtner.

Ob "Hitler" oder "Hitler", ob in Wahrheit oder im Bewusstsein, ob als Propagandainstrument benutzt oder als eines der größten Werke der Welt, Nationalsozialisten ist seine Pflicht!

Hitler Hitler!
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS naujienų biuletėnis
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekinė ataskaita
Interviu su Molly

Trečioji dalis

NSK: Dabariniai jūsų projektai aktyviai susiję su filosofija ir menu.

Apibūdinkite savo požiūrį į tokių temų pavojų politiką.

Molly: Daugiasia dėmesio skiriu Adolfui Hitleriui ir "Zemėnų armijai" (www.mourningboiscent.com/truth.htm). Dabar jau turia 21 puslapį, o dar tiek daug turu padaryti. Antrojo pasaulinio karo studijos yra absoliutus informacijos laukas. Ieškai informacijos apie visus dalykus, o randi dar du dalykus, kuriuos reikia iširti. Jautiu tarsi archeologas, atkasinantis palaidotą praeitį. Praei, kurios jie re-torozių tikslai į dienos šviesą. Ufz informacijos ir nuotraukų atplūdyti galime padėkoti internetui. Metams gegant it įvairių žemės kampečių į paviršių tiklo sim retų slėpčių. Dėdina strodos, kad tai

the **NEW ORDER**

Number 179 (173) Printed 1975 April 26, 2012 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Discards of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware entrepreneurs and social kinemen fight side by side for the preparation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are neo-White immigration, culture distortion, and neo-ethnicity.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hitler Hitler!
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

**NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!**

Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų

Šimtai knygų daugeliu kalbų

Šimtai svetainių daugeliu kalbų

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!